

Arrest

nr. 220 316 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2018.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoeker voert in het eerste en enige middel van zijn verzoekschrift aan: *“Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”.*

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 5 december 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het eerste en enige middel lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt de bepaling van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet vermeld op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Er wordt uiteengezet dat verzoeker na de negatieve regularisatiebeslissing van 28 januari 2014 geen pogingen meer heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. De verwerende partij legt gelet op deze feiten een inreisverbod van twee jaar op. Verder wordt er gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk bekritiseert, zal het middel verder worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat het opleggen van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid is van de verwerende partij, wijst de Raad erop dat er in het geval van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, quod in casu, een inreisverbod diende te worden opgelegd. Verzoeker voert aan dat “(...) het belang van de immigratiecontrole (...)” een zeer vaag begrip is dat hem niet in staat stelt te begrijpen waarom hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd en waarom er niet voor een kortere duur werd gekozen. Op grond van de hierboven vermelde bepaling van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd niet voor de duur van drie jaar maar voor de duur van twee jaar. De bestreden beslissing bevat, naast de verwijzing naar het belang van de immigratiecontrole, hetgeen inderdaad een algemeen begrip is, echter verder nog dat verzoeker geen pogingen meer heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. De verwerende partij acht in dat licht een inreisverbod van twee jaar proportioneel.

Verzoeker betoogt dat de redelijkheidsplicht wordt geschonden en dat er kan worden afgezien van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Het feit dat de verwerende partij inderdaad over deze mogelijkheid beschikt, maakt niet dat het opleggen van een inreisverbod, gelet op de gedane vaststellingen, een kennelijk onredelijke beslissing is. Verzoeker voert daarbij aan dat hij als minderjarige met zijn ouders toekwam in België, hij niet het slachtoffer mag worden van hun keuzes en omwille van zijn leeftijd nooit de keuze heeft gehad om de bevelen die aan zijn ouders werden betekend op te volgen. Hij vervolgt dat hij nu meerderjarig is, volledig geïntegreerd en hij nog maar één bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Aan verzoekers vader werd een inreisverbod opgelegd voor de duur van vier jaar, waarbij er werd gewezen op misbruik van de procedures betreffende gezinshereniging. Zoals supra werd uiteengezet, werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd werd dat verzoeker tijdens de periode van illegaal verblijf geen pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Op grond van deze motivering wordt de duur van het inreisverbod bepaald op twee jaar en niet op de maximumduur van drie jaar. Gelet op het feit dat het misbruik dat verzoekers vader heeft gemaakt van de procedures betreffende gezinshereniging verzoeker zelf niet wordt aangewreven, er blijkt dat er gemotiveerd wordt over verzoekers individuele situatie en er wordt afgezien van het opleggen van de maximumduur van drie jaar en de duur van het inreisverbod op twee jaar wordt bepaald, acht de Raad de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk. Hierbij wijst de Raad er nog op dat verzoeker vanaf maart 2018 de mogelijkheid had om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoeker stelt ten slotte nog dat de opheffing van het inreisverbod die in het land van oorsprong kan worden aangevraagd niet meer is dan een theoretische mogelijkheid en dat hij geen garantie heeft dat hij na een periode van twee jaar zal worden toegelaten op Belgisch grondgebied, maar hij kan niet dienstig bespiegelingen uiten over een procedure die hij nog dient op te starten.”

1.3. Verzoeker richt op 21 december 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingen-

wet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 maart 2019 staat het volgende vermeld: *“De zaken 220 308 en 220 283 (volgnr. 30) worden samen opgeroepen en behandeld. De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. De verzoekende partijen zetten hun verblijfshistoriek en de verschillende door hen doorlopen procedures uiteen en stellen dat zij willen volharden in een schending van artikel 8 van het EVRM. Daarbij moet in overweging worden genomen dat zij al lang in België verblijven, dat zij hier uitstekend geïntegreerd zijn en dat zij hier legaal verblijvende familieleden hebben, meer bepaald een zoon/broer en een kleindochter/nicht. Zij leggen stukken betreffende deze familieleden neer. De voorzitter wijst erop dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet werd aangevoerd in de verzoekschriften, maar dat zelfs indien dit verdragsartikel mee in ogenschouw zou moeten worden genomen is vereist dat er bijzondere banden van afhankelijkheid met de meerderjarige familieleden naar wie zij verwijzen moeten worden aangetoond, wat niet het geval is. De verzoekende partijen hebben hierbij geen verdere opmerkingen. De verwerende partij stelt dat de vereiste afhankelijkheid niet wordt aangetoond.”*

1.5. Waar hij ter terechtzitting aanvoert dat hij wil volharden in een schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker niet kan volharden in de schending van een bepaling die hij niet heeft opgeworpen in zijn verzoekschrift. De Raad herhaalt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Er blijkt ook niet dat deze schending onmogelijk op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift kon worden opgeworpen, minstens toont verzoeker dit niet aan. In zoverre verzoeker met zijn betoog aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM dieper in wil gaan op de vermelding van dit verdragsartikel in de beschikking, merkt de Raad op dat in de beschikking louter werd aangestipt dat er formeel werd gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM, dit in het licht van de door verzoeker opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Wat er ook van zij, verzoeker toont ook niet aan dat er sprake is van een familieband met zijn broer/nicht die beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan verder enkel opmerken dat verzoeker de inhoud van de beschikking voor het overige niet betwist, laat staan weerlegt.

1.6. Gelet op voorgaande brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA